

A bírálóbizottság értékelése

Hárs Endre doktori értekezése Hevesi Lajos, a dualizmus korának részben elfeledett tárcaírói életművének feldolgozására vállalkozik. Mivel az életmű rendkívül terjedelmes korpuszt, mintegy 2500-3000 *feuilleton* tesz ki, ezért a feladat széles körű adatgyűjtő és bibliográfusi előmunkálatokat igényelt. Figyelmet fordít a szerző portréjának megrajzolására, az úti tárcák, a színházkritikák, novellák, humoreszkek, fantasztikus írások értelmezésére.

A dolgozat a feladatot teljesítette, sokszínű képet nyújt Hevesi tárcaírói működéséről és annak változó minőségéről. Vizsgálati módszere a kultúra- és irodalomtudomány, valamint a médiatörténet eszköztárából merít, felhasználva a kritikakutatás, a kulturális közvetítés és a szövegelemzés módszereit. Hárs Endre tárgyyszerű és mértéktartó értékelése révén rámutat Hevesi egyedi írói arculatára, illetve elhelyezi a kortárs tárcaírók között, s nem utolsósorban kitér arra is, hogy miért került a szerző a kulturális emlékezet perifériájára.

A vitában szempontként merültek fel a dolgozat szerkezetképzésének hiányosságai, az esztétikai (re)kanonizáció vs az életmű művelődés-, sajtó- és irodalomtörténeti kontextusának előtérbe állítása, a nagyobb ívű rendszerszerű feltárás elmaradása. A disszertáció egyik vitatott pontja, hogy adós maradt egy lezáró, összegző-következtető fejezettel.

Összefoglalásként leszögezhető: Hárs Endre monográfiája szervesen illeszkedik az eddigi Hevesi-kutatásokhoz, jelentős felismerésekkel gazdagítja azokat, különösen műfaji rendszerezése, illetve a *distant reading* és a *close reading* eredeti kombinációja számít újszerűnek. A dolgozat érdemeinek tudható be, hogy megkísérli az egész életmű kontextualizálását, pozicionálja a szerző írói-újságírói munkásságát a korabeli kulturális-irodalmi térben. A Bizottság javasolja az Doktori Tanácsnak az MTA doktora cím odaítélését.